

Poem ascuns

Ovidiu Cornilă

marea m-a aruncat coamă albastră
pe tărmul însetat al veșnicei aşteptări;
mi-am rezemnat privirea de cea mai îndepărtată stea
prin care ochii tăi mă căutau
neîncetat...

noaptea cu haina-i adâncă de umbre
licăreşte în imperiul ei misterios rugi
ca tu să vii,
ca tu să cânti,
să mă trăieşti din nou.

apoi te-am luat de mâna, iar pasul tău
precum cădereea de petală
a plâns în zborul lui o clipă mută
de amor;

și-atunci am spus:
eu voi porni spre zorile târzii
cu tine roșu-aprins
prin verdele de pajisti
și liniște de păsări...

iar tu vei fi
un simplu port pe-o margine de vis,
ca un sărut surâs ascuns
în lumea dintre nori...